

Και θα πήγαινε, αν δεν τον προλάβαινε η Ουρανία στο μονοπάτι. Τον φέρνει σούρνοντας πίσω, γιατί ο Νικόλας τσιρίζει και κλοτσάει σαν μουλάρι.

— Αυτό δα μας έλειπε, του λέει.

Μα ο Νικόλας δεν εννοεί να καταλάβει τίποτα, μένει τσινισμένος ως το βράδυ και πέφτει στο κρεβάτι του χωρίς να πει σε κανέναν «καληνύχτα». Αποκοιμιέται ξερός. Η Κατερίνα όμως στριφογυρίζει συνέχεια μέσα στα στρωσίδια της. Όταν στο τέλος αποκοιμιέται, χιλιάδες κολοκύθες έρχονται και την κυκλώνουν στα όνειρά της. Έχουν περιτριγυρίσει, λέει, το πέτρινο σπίτι και την κοιτάζουν όλες μαζί με κάτι μικρά πονηρά ματάκια, που μοιάζουν με σπόρια.

Ο Τόνιο

Το καλοκαίρι προχωράει πολύ ζεστό. Το μεσημέρι τα τζιτζίκια τραγουδάνε με τέτοια δύναμη, που βουίζει ολόκληρο το χτήμα από τις φωνές τους.

— Καλά θα κάνετε να ξεκουράζεστε λίγο τα μεσημέρια, λέει η γιαγιά. Δεν είναι ώρα αυτή να βγαίνετε στον ήλιο. Θα πάθετε καμιά ηλίαση.

Η Κατερίνα κι ο Νικόλας δε νιώθουν καμιά ανάγκη να ξεκουράζονται. Αυτή η ώρα της αναγκαστικής ξάπλας είναι μια σκέτη απελπισία.

— Μα αφού δε νυστάζουμε...

— Όχι.

— Να καθόμαστε κάτω από τη χαρουπιά, που έχει σκιά.

— Όχι.

Η γιαγιά είναι ανένδοτη.

Το μεσημέρι όμως, που ο παππούς δηλώνει πως θα κατεβεί στη Χώρα για «δουλειά», η γιαγιά συγχύζεται τόσο, που τα ξεχνάει όλα. Και την ξεκούραση και τις ξάπλες και τον καυτερό ήλιο.

Βρίσκουν και κείνοι ευκαιρία και το σκάνε. Πηγαίνουν στη χαρουπιά, να δούνε αν είναι ακόμα δεμένο το τζιτζίκι που είχε πιάσει από νωρίς ο Νικόλας.